die macht. Ze ging naar het directiegebouw. Aan de poort stond een geüniformd wachter, die haar lang ondervroeg en haar toen met een gebaar van twijfel naar een anderen autoriteit in uniform verwees. Deze hoorde haar geduldig aan, ontbood toen een ordonnans, die haar naar de wachtkamer van den secretaris van den commandant bracht. Maar met dit weinige was een half uur gemoeid, en toen Mary in de wachtkamer zat, had ze de gewaarwording alsof men haar dagen lang door eindelooze gangen had geleid, of ze duizenden trappen beklommen had en ontelbare deuren doorgegaan was.

En nu werd ze verzocht in de naastliggende kamer te komen, waar een jonge man met een korten, zwarten puntbaard haar vriendelijk te woord stond, maar haar met beslistheid te kennen gaf dat de commandant haar verzoek zeer zeker niet zou inwilligen. Hij begreep volkomen hoe moeilijk het geval voor haar was, dat het natuurlijk een groote teleurstelling voor haar zou zijn wanneer zij de boot miste, maar hij merkte beleefd op dat de haven-autoriteiten zich toch niet in dienst konden stellen van elken reiziger die te laat voor een of andere boot was gekomen!

„Maar mijn zieke moeder, die misschien sterft in dien tusschentijd!" riep Mary wanhopig, en in haar angst en haar overspanning scheelde het niet veel of ze had in dit argument zelf geloofd.

De secretaris stond op en klopte aan de deur van een vertrek waaraan het zijne grensde. Hij opende de deur, sloot ze achter zich en bleef in Mary's herinnering vele jaren weg.

Totdat hij zich eindelijk weer vertoonde en Miss Allen verzocht bij den commandant te komen.

De commandant zat in een zacht-verlichte, met een week tapijt belegde kamer, aan een geweldig groot bureau-ministre, dat met boeken en kaarten overdekt was. Hij had een langen witten baard en zag er ernstig en vaderlijk uit.

Terwijl ze hem haar moeilijkheden vertelde, schudde hij spijtig het hoofd. Maar ze liet hem nauwelijks den tijd tot spreken, en greep zijn arm, en barstte in tranen uit, en vond het eene welsprekende argument na het andere — tot ze, ten langen leste, als door een nevel, zag dat zijn hand zich uitstrekte naar een electrischen knop naast hem. Ze zag hem drie regels schrijven op een stuk papier; een bediende verscheen, en ontving order haar uit het gebouw te geleiden. — De havencommandant stond op en zag in haar betraande oogen.

„Goeden nacht, signorina, en goede reis!"

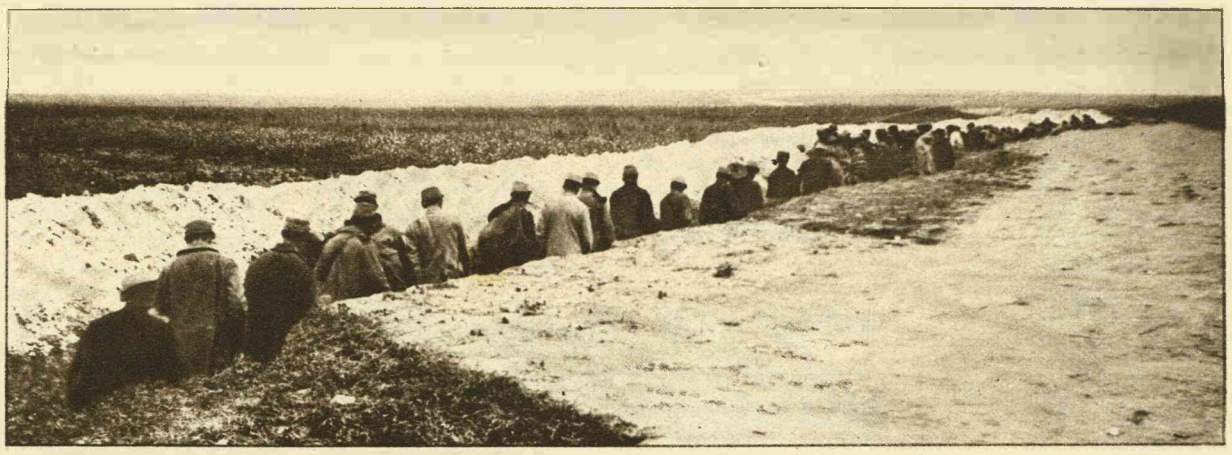
Hij hield de deur voor haar open en boog.

Ze bleef nog een oogenblik staan, zonder woorden te vinden, beschaamd over zichzelf, haar tranen, haar smeeken, haar verzonnen pleitredenen, en zijn kalmte, zijn statige vriendelijkheid maakten haar het contrast tusschen hen beiden nog pijnlijker.

„Vaarwel," zei ze eindelijk, met trillende stem. „Vaarwel; en ik dank u, nogmaals en nogmaals!"

Toen volgde ze haastig haar geleider, en was verwonderd zoo snel als ze langs de duizenden gangen en trappen weer buiten op de kade kwam.

Nu volgde een oogenblik dat bijna een genot was: de slaperige, knorrige bemanning van de stoomsloep werd bijeengefloten; de officier salueerde buigend toen Mary langs hem ging naar de kleine, nauwe hut die inderhaast voor haar in orde was gebracht; signalen weerklonken, touwen werden losgemaakt en de boot begon dansend den zwaren golfslag te doorklieven. Na een kwartier snerpte weer het schrille signaalfluitje, een zware stem gaf bevelen, hout kraakte tegen hout, een ijzeren ladder knarste in haar hengsels, en de commandant van de sloep kwam Mary berichten dat men langszij de Slavonia lag. Ze deed alsof ze zijn verwonderden glimlach en zijn onderzoekende oogen niet zag, nam ongedwongen de hulp aan die hij haar hoffelijk bood bij 't beklimmen van de deinende ladder, en ging met vaste stappen naar boven. Een vrij groot aantal reizigers leunde over de verschansing van 't promenadedek, nieuwsgierig uitziend naar de reizigster die met zulk een ceremoniëel aan boord werd gebracht. Maar Mary liet zich niet van streek brengen door al die op haar gerichte oogen; ze nam de houding aan die bij de omstandigheden paste: het hoofd rechtop, zonder om zich te zien, kwam ze aan dek, en regelrecht ging ze op het bureau van den purser af.

EEN COMMUNICATIE-LOOPGRAAF.

Fransche soldaten die langs een communicatie-loopgraaf voedsel brengen naar hun makkers in de eerste linie. De communicatie-loopgraven zijn verbindingsgangen tusschen de eerste en tweede linie, waarlangs de voorziening van krijgs- en mondbehoeften plaats heeft.

Ik hoorde onder de toeschouwers; schijnbaar onverschillig, een sigaar in den mond, liet ik haar voorbijgaan; maar mijn hart sprong op van vreugde toen ik haar veilig aan boord wist. Hoe lang had ik al uitgestaard in de duisternis, den wind en den regen, me afvragend hoe 't haar toch gelukken zou de haven uit te komen! En nu was ze gekomen, en met haar fiere, vaste stappen ging ze me voorbij, en ik bewonderde haar houding en haar gang, die niets van hun vorstelijkheid verloren hadden, hoe ook haar mantel en haar hoed door den regen jammerlijk waren verkreukt en verfomfaaid.

Zonder mij aan te zien ging ze langs me; vergeefs trachtte ik haar met mijn oogen als te dwingen naar mij te kijken.

Na enkele oogenblikken volgde ik haar langzaam naar het bureau van den purser; ik zag haar echter juist de deur van een dekhut ingaan, die een steward onderdanig voor haar openhield. Weldra stond ik, rookend, tegen den buitenwand van de hut geleund; met mijn sleutel tikte ik: „Pas — op — Morlay — is — aan — boord!" En dadelijk daarop seinde Mary terug: „Ik — weet — het." Even was het stil; toen liet ze er op volgen: „Goeden — nacht — houd — moed — ik — heb — je — lief!"

Het bloed steeg naar mijn wangen als was ik een jongen van achttien jaar die voor 't eerst verliefd is, en fluitend ging ik naar mijn hut — waar ik droomde van 'n klein wit huisje ergens aan 'n zuidelijke kust; Mary en ik woonden er, en waren verlangenloos gelukkig.

VII.

De eerste twee dagen liet Morlay zich niet zien. Wanneer zich niemand in de gang vertoonde, die langs Mary's hut liep, sloop ik bij haar binnen om te overleggen wat we doen zouden. Zoodra we over „zaken" praatten, was Mary altijd positief en kort aangebonden; dan stond haar gezicht strak, hard bijna, en geen glimlach kwam over haar mond. Maar o! als ik kans zag over andere, alledaagsche dingen met haar te spreken: dan ontspanden zich haar trekken, dan klonk haar stem zooveel zachter, en dan gebeurde het wel dat ze mijn hand in de hare nam of haar hoofd aan mijn schouder liet rusten. En in die twee „vacantie"-dagen zaten we werkelijk 'n keer in haar gezellige, ruime statiehut samen sigaretten te rooken, en biscuits te knabbelen bij 'n half fleschje champagne.

„Wat je ook doet," zei ik, „laat Morlay niet merken wie ik ben! Hij moet ons niet samen zien. Ik blijf gewapend onzijdig. Er kan iets bizonders gebeuren — in Palermo of Gibraltar bijvoorbeeld, waar we aanleggen — en dan is 't nuttig als ik in reserve ben gehouden om je zoo noodig te helpen."

Mary scheen aan iets anders te denken. Ze zei lachend: „verbeeld je dat een van de officieren je aan me voorstelt!"

„O — dan zal je eens zien, hoe vervelend en onaangenaam ik ben. Dan laat je me gauw in den steek."

Ze knikte, en dacht weer na.

„Nu hebben we twee weken voor ons; Morlay is tot onze beschikking en niemand kan ons hinderen — zouden we nu het verlorene niet kunnen inhalen? Toen in Genua was ik zoo vast overtuigd dat hij me geheel vertrouwd zou hebben, wanneer er maar een kleinigheid gebeurd was om zijn geloof in mij te versterken. Maar die geschiedenis met Saninovitch stuurde alles in de war."

„En het is de vraag," zei ik, „wat Morlay in dien tusschentijd van die geschiedenis gehoord heeft, of hij ze nu beter begrijpt en nu misschien anders over je is gaan denken!"

„Ik weet het niet. . . . . Maar wanneer het hem gegaan is zooals ik denk, dan is hij overhaast gevlucht, evenals wij, heeft hij zich wel gewacht naar iets te informeeren, en sta ik tenslotte nog juist zoo tegenover hem als in 't begin."

„Welnu," antwoordde ik, „ga dan je gang en palm hem in." Ik trachtte mijn stem onverschillig te doen klinken.

„Ach, zie je — maar ik word zoo oud en leelijk," zei Mary, en ze poogde 't ongevoelig te zeggen al lachte ze erbij. Maar ik antwoordde niet, balde mijn handen in de zakken en keek een anderen kant uit.

„Nu," zei ik na een poos, „hier aan boord, en noch in Palermo, noch in Gibraltar behoeven we dus bang te zijn voor Morlay. Al vermoedde hij iets, dan zou hij ons met officieele middelen toch niets kunnen maken zonder er zelf in te vliegen. 't Eenige zou zijn, dat hij handlangers had en die op ons losliet. Maar dat geloof ik niet. Let er op: hij heeft tot nu toe niet anders gedaan dan zijn vervolgers 't spoor bijster maken, en in New-York teruggekomen zal hij de papieren in veiligheid trachten te brengen. Voor dien tijd moeten ze in ons bezit zijn, opdat de justitie ze tegen behoorlijke belooning van ons in ontvangst kan nemen."

„Ik zou ook kunnen wachten tot we hem op Amerikaanschen bodem hebben," zei Mary.

VOOR HET NAGESLACHT VERLOREN.

Het wereldberoemde slot van Graaf Mirbach in Posen (een Duitsche provincie) dat door de Russen geheel verwoest is. Vooral het inwendige van het kasteel is totaal geruïneerd. *(V.F.B.)*

(Wordt vervolgd)